

BUMERANG

Všechno co v životě uděláš, se ti vrátí...

Jakub Bouda

Jakub Bouda

BUMERANG

TISKÁRNA K&B

www.tiskarnakb.cz

2010

© Jakub Bouda, 2008

© TISKÁRNA K&B, s.r.o. 2010

Photography © Petr Holovčák, 2008

ISBN 978-80-254-6898-2

Věnováno lidem z All4one

Slovo autora

Dlouho jsem přemýšlel co sem napsat a zdali vůbec. Je toho tolik, co bych chtěl laskavému čtenáři říct. Pak jsem si uvědomil, že téměř vše co jsem měl a stále mám na srdci, jsem vtisknul do následujících povídek.

Může se stát, že se Vám kniha bude zdát krátká. Máte pravdu, ale vězte, že méně je někdy více. Není třeba dlouhé roky sepisovat ságy, když máte potřebu oslovit čtenářskou obec. Neříkám, že jsem si nikdy nesedl k dlouhému výpravnému románu, ale krátké a úderné povídky bez zbytečné omáčky, mají podle mne větší kouzlo. Je pryč doba, kdy byl pan Alexandr Dumas nucen zdlouhavě popisovat okolí a postavy, jelikož byl placen od slova.

Ono je vůbec špatné, když někdo píše jen aby neumřel hladu. Já mám svou práci. Dokonce několik. A píšu pro zábavu. A abych se léčil. Tedy pokud je to nemoc. Nejsm ochoten vyhodit třicet korun za doktora, abych zjistil, že ano.

Je to spontánní. Jdu si takhle po ulici, nebo si čtu zprávy na internetu a buch. Mám v hlavě příběh. A je tam. Pořád. Jediná možnost jak se ho zbavit, je dostat jej na papír. Vlastně na monitor. No to je jedno. Zkrátka jakmile se historka objeví i jinde, než v mé mysli, mám pokoj. Chvilku.

Možná se moje kniha někomu bude zdát rasistická. Někdo řekne, že je sexistická, jinému přijde hrubá a dalšímu třeba násilná. Budiž. Je to jeho názor. I já mám svůj. Barevný. Svět není jen bledě modrý, nebo růžový. Nevěříte? Zkuste si večer pustit zprávy. Se štěstím, láskou a přátelstvím chodí ruku v ruce bolest, násilí a zrada. A do toho všeho ten zatracený sex.

Vemte to takhle. Já mám rád smích. A přesto někdy řvu. Není prostě jediné cesty, všechno má i druhou stranu. Někdy pomůže, sarkastická lekce blbci, najít cestu zpět. Někdy ne. Tedy většinou ne. Ale mě se uleví.

Možná se někomu z Vás uleví po přečtení některé z povídek. Možná ne. Ale je to větší šance, než že vás to rozčílí. Tohle není knížka pro blbce. Blbci totiž knihy nečtou. Alespoň většinou.

A tak bych Vás chtěl poprosit o shovívavost. Tak, jako z Vás závěrečné zkoušky v autoškole neudělají řidiče (přestože si to mnozí myslí), nedělá ze mě první kniha spisovatele. (Přestože si to mnozí myslí).

Jsou samozřejmě výjimky. Někdo i bez řidičáku může jezdit skvěle a někdo může čmárat celý život a nic. Snad to nebude můj případ. Tedy s tím psáním. Řídím docela dobře.

Poděkování:

Děkuji všem z Vás, kdo si knihu koupili. Kniha má totiž své kouzlo. Je praktická. Můžete si jí vzít na toaletu, podložit s ní nábytek, a nebo s ní třeba zatopit. To se s textovým dokumentem, at' již má jakoukoli koncovku, dá velice těžko.

Taky nesmím zapomenout poděkovat rodičům. Byli to oni, kdo mi dal do ruky první knihu.

A soudružce učitelce. I ona mi dala knihu. Byla to strašná kniha. Ale protože mě naučila číst, odpouštím jí.

A co bych to byl za manžela, kdybych nepoděkoval své ženě. Děkuji ti.

A pak jsou tu kamarádi. Bez nich by tato kniha nebyla. Jsou to oni, kdož svými životy psali tyhle příběhy. A znovu to byli oni, kdo mě hnál dál. A kdo mě chválil a kritizoval a dělal ty normální lidské věci.

Hospoda byla téměř prázdná. Hosté na baru bráli již delší dobu přesilovku. Za pultem stál věčně se usmávající Milan a leštil sklenice. Příjemná práce. Posloucháte lidi a jejich pobnuté příběhy. Trochu to okořeníte a pro změnu to zase vyprávíte hostům. Někdy se vám historka vrátí jako bumerang. Nestačíte žasnout, nad tím, co dokáže lidská tvořivost. Někdy už mají vtípy vousy. Je třeba to brát jako daň.

Do baru vešel postarší Rom. Bílé triko a kalboty vysoce kontrastovaly s jeho vrozeným opálením. Vysypal z hrsti drobné a podal Milanovi pet-flašku. Řekl si o desítku. Zadíval se na televizi a zeptal se.

„Jak hrajou naši?“

Holoblavý ramenáč se na něj podíval.

„Váši tam něhrajou!“

„Chlapi neblbněte, pobryndali jste mi celej bar, čunata.“

„No, jako bychom za to mohli,“ oponoval maník v kšiltovce a utíral si z brady pivo.

„Naběh si sám.“

„No hlavně, aby sis pak venku nenaběh ty na kudlu. Víš jak sou divoký.“

„No to vim. Proto tady s náma taky už nesedí Dan.“

„A já si říkal, že už tu pár dní nebyl. Ale s těma jeho šichtama a starou...“

„No tak to si poslechněte.“

Chyba

Dan vyšel zadním vchodem z domu, v ulici přezdívané U věžových romů. Koncentrace obyvatel si o to říkala sama. Stopy devastační kultury jste našli na každém kroku. Počmárané zdi, vylámané sklepní kóje, a výtah o kterém se dalo předpokládat, že staví v pekle. Přílehlá ulice nebyla o nic lepší. Obchůdky s pašovaným zbožím, exotickou stravou ze které by hygienik dostal žlučnickový záchvat a špinavá putyka. To vše připomínalo malou Hanoi. Už to dávno přestal vnímat. Vyrostl v nedaleké Kadani a i tam byla situace podobná. Dva zuby, o které ho připravil jeden z utlačovaných občanů, nahradily umělé. Ale nezapomněl. Podobně na tom byla většina obyvatel hornického Mostu. Každý z nich v životě přišel o nějaký ten zub, autorádio, nebo dětské kolo. Brali to s rezervou, a alespoň měli na co zanádat u piva, nebo mohli přidat nějakou tu historku k dobru. Na dovolené dávali kolovat fotografie Chanova. Ty připomínaly skanzen kambodžské občanské války a most'áci se pak bavili šokovanými pohledy jihočechů. O asimilaci si mysleli své. Dan ji se smíchem vždy definoval: „Všechny by je měli odvézt asi míli za hranice.“

Dnes byl ale dobrý den. Auto mělo správný počet kol, střeračů i zrcátek. Rádio mu vyhrávalo celou cestu k vodní nádrži. Na Matyldě byl zatím klid. Dan se protáhl, z kufru popadl deku a usadil se u vody. Vnímal to ticho, které narušovalo jen občasné plesknutí ploutve o vodní hladinu. Zapálil si svou oblíbenou rocketsku a vyndal záložku z nově zakoupeného fantasy románu. Dnešek si užije.

V popelníku, který si vyrobil z prázdné plechovky od redbullu, se vršily špačky. Román byl špičkový. Když dočetl kapitolu, uvědomil si, že už tu není sám. Travnatá plocha byla pokrytá

směsíci barevných ručníků a tašek. Stejně, jako většina slunečních brýlí na očích návštěvníků, pocházely z malé Hanoe. Nepřemýšlel o tom. Stejně se s tím nedalo nic dělat. Upřel pohled na vodní hladinu. Mezi lentilkami koupacích čepic, proplouval jako parník vor. Z něj skákala do vody skupinka dětí a hlasitě u toho křičela. No jistě. Cikáni. Na Matyldu byl vstup zdarma. S touhle eventualitou počítal.

Voda byla tak akorát. Osvěžila vás, ale když vám dosáhla k pasu, nezměnili jste pohlaví. Ukázkovým kraulem se vydal napříč nádrží. Zhruba v polovině zastavil a jen se tak položil na hladinu. Vydýchával a sbíral síly k cestě zpět. Cikáni ho zaujali. „Malý vodní cirkus“, proletělo mu hlavou, když viděl odvážné kousky dětí. Přemety po zadu, po předu i skoky do stran. Někteří při letu do vody napodobovali své idoly z filmů o kung-fu. Největší z nich se vynořil, a v ruce svíral bláto.

„Že to neumíte?“ Okamžitě se začali překřikovat.

„Jaj to je debil, to umí každý.“

„To umím taky.“

Na důkaz svých slov se jich několik vrhlo po hlavě do vody. Za malý okamžik už ukazovali zablácené ruce. Danovi se něco nezdálo. Nebyl si jist přesně co, ale věděl to s jistotou. Jasně. Ten v zelených plavkách chybí. Houkl směrem k voru.

„Jste všichni? Nechybí vám někdo?“

Cikánata se začala přepočítávat a zatím stále ubíhaly drahocenné vteřiny.

„Lacko! Lacko tu není. Lacko se utopil.“

Jazykem pomalu přešel po zubní protéze. Jak to říkával děda? Oko za oko, zub za zub? „Nebud' blbej, je to dítě,“ dal si vzápětí odpověď, ale to už byl pod hladinou. Oči ho pálily, jak se snažil najít tělo malého Laca. Bahno, rozvířené předchozí hrou, tomu nepomáhalo ani trochu. Šmátral kolem

sebe rukama, ale stále nic. V uších mu hučelo, plíce hrozily prasknutím a umdlíval. Konečně nahmatal něco pevného. Z posledních sil se pevně chytil, přitáhl to k sobě, a odrazil se ode dna.

Klečel na pláži a zvracel. Znovu a znovu. Nemohl popadnout dech a z nosu mu teklo bláto, které se mu ve vodě podařilo vdechnout. Koutkem rudého oka viděl jak plavčíci se zdravotní sestrou pokračují v oživování. Snad se ho podaří zachránit. Umělé dýchání mu dával celou dobu, co se cikánata snažila dostat vor ke břehu. Hukot v uších polevoval a už slyšel i xenofobní průpovídky postávajících skupinek. Než se mohl postavit, Laco už dýchal. Nakládali ho akorát do sanitky, když se k němu dobelhal.

„Koukej si to zasloužit, rozumíš? Koukej si to zasloužit!“ Pak si sednul na zem a nechal se prohlédnout od zdravotní sestry, která už dítě přenechala péči doktorů. Když se vracel k dece zaslechl jak k němu někdo prohodil:

„Měl ses na něj vysrat, na negativa.“ Neotočil se. Nesouhlasil, ale chápal to.

Malou Hanoí se potácela postava. Měla trochu nakoupíno, ale jinak to byl hezkej večer. U okýnka s kebabem postávala parta výrostků. Nevěnoval jim pozornost. Proč taky. Za chvíli už bude spát. Netušil, jak blízko je k pravdě.

Tu ránu do temene ani necítil. Byla dost prudká na to, aby si něco stačil uvědomit. Obsah kapes změnil majitele. Pak dvorem zapleskalo několik párů tenisek a byl zase klid. U schodů ležela na zemi postava a na zemi kolem ní se rozrůstala temná kaluž krve.

O dva bloky dál si skupinka rozdělovala kořist.

„Ty hodinky si vezmu já.“

„Klidně si je vem. Stejně sou to nějaký starý křápy.“

Na Lacově ruce přibyla nová ozdoba. Ani si nevšiml, že na rubu bylo něco vyryto. Až o několik dní později si všiml nápisu majitel zastavárny.

„*Za záchranu života.*“

„Ty se prodaj rychle,“ pomyslel si, a uklidil je pod sklo.

Milan nalil zamlklým postavám po fernetu.

„To je na mě.“

„Tak na Dana,“ pronesl Holoblav a šoupl ho tam.

„Za chvíli nebudu mít koho obslubovat. Vždycky když se tu sejde parta, která chodí pravidelně, někomu se něco stane.“

„Nestraš, nebo sem přestanu chodit.“

Milan vyleštil pult a rozdal všem nové tácky.

„Znali jste toho tramvajáka jak sem chodil?“

„Adama Malýho? No jasně.“

„Tak ten už taky nepřijde.“

„A co se stalo?“

„Tak to je na dyl.“

„Klidánko povídej, my nikam nekvatujem a na ten bokej se stejně nedá zírat.“

Profesionál

Na stole stojí láhev nejjemnější single malt whisky. Jedna jediná sklenička může dost napovědět o pokročilém alkoholismu, ale nemusí. Ta druhá může být již dávno ve dřezu. Ale co si nalhávat. Není tomu tak. Chlastám tady úplně sám, abych ubil bolest nad ztrátou nejbližšího. Promiňte. Ani jsem se nepředstavil. To ten alkohol. Používám jméno Kain, ale občanským jménem zůstávám Adam Malý. Pro rodinu, sousedy, spolupracovníky jsem Adam. Pro klienty Kain. Ale popořadě.

Jsem ženatý, mám dvě děti. Ríšovi je 15 a dcera Blanka je již tři roky plnoletá. Živím se jako řidič tramvaje, a nebudeme si nalhávat, není to bůhvíjaké dobrodružství. Za celá léta jeden smrt'ák pomatenýho fet'áka, kterej si to lajznu na černo mezi spojkou dvojčat. Potom týdný papírování a i tak to byla smrtelná nuda. Sloužím už u dopravního podniku přes 20 let. A to se vám začne, věřte nebo ne, zajídat.

S příchodem internetu, ale začalo být všechno jinak. Kdysi jsem viděl film se Silvestrem Stallonem. Působil jako nájemný vrah a tehdy se, u jedné noční jedno-skleničkové párty, zrodil ten nápad. Chtěl jsem to zkusit.

Žádná cesta není stlaná růžemi a tak po počátečních bolestech, s vytvořením internetových stránek, jsem navštívil přítele Ondru. Opatrně jsem se optal, na to či ono, podle toho co mi zrovna nefungovalo. Nakonec, tedy asi během čtyř měsíců, jsem měl co jsem potřeboval.

Free-hostingové stránky, u kterých nelze vypátrat zřizovatele, webové rozhraní umožňující komunikaci, včetně skrytých e-mailů, a prezentaci nabízených služeb. Tedy vlastně

služby. Jedinou nabízenou službou se stala inhumace zvolené osoby.

Jméno Kain již bylo jen jakousi slovní hříčkou, spojující zkratku Kvalitní Asistent při Inhumaci Nevhodných, spolu se jménem prvního biblického vraha. Zkratka se v mé hlavě vylíhla v průběhu tvorby internetových stránek, ale Kain bratr Ábelův, ten mě posedl hned. Říkal jsem si tehdy, že on byl první. Ostatní vraždy, ať již úkladné, či jako v mém případě nájemné, byly jen pouhé kopie.

Když jsem se snažil vžít do role budoucích klientů, vyvstávala mi v mysli jediná myšlenka. Všichni chtějí toho nejlepšího. A podle současných měřítek je vždy ten první nejlepším. Celá tahle vývojová fáze byla fajn. Obsahovala nejbujnější fantazie roztodivných exhumací těch nejzajímavějších lidí. Široké spektrum zbraní v mých představách, předhánělo všechny filmy s agentem 007, a nabídky lidí k odklizení, dokonce i některé díly s Sherlockem Holmesem. A pak to přišlo. Ten den po šichtě jsem stáhnul poštu a....

Byl tam! První email se zakázkou. Samozřejmě, že jsem v první chvíli doufal, že jde o žert, nejhůře o omyl. Následující den jsem, ale na domluveném místě, našel obálku s polovinou stanovené částky. Rozklepaly se mi kolena. Několik dlouhých minut jsem dokázal jen lapat dech a horečnatě přemýšlet, jak to provést. Vězte, byl jsem tehdy ještě slušný člověk, a jen koketování s myšlenkou, na něčí smrt, zaviněnou mou rukou, bylo vysilující.

Toho chlápka jsem šel odprásknout už následující sobotu. Předtím jsem si zhruba týden zjišťoval jeho zvyky. Znáte to z televize. Stopoval jsem ho kudy chodí, s kým mluví, kde si kupuje cigára a sváču. A to mě právě rozhodilo. Ten člověk

chodil normálně do práce. Žádný tunelář, ani podnikatel. Na první pohled se taky jen těžko mohl plést do nějakých machinací. No přiznám se.

Měl jsem pochyby, a tak jsem nedokázal vystřelit. Ten večer jsem si řekl, že se o něm dozvím víc. Musí na něm být něco špatného. Někdo ho chce oddělat a dal na to nemalou zálohu. Takže to nemůže bejt žádný beránek. Jenomže bez důvodu, ho prostě zhasnout nedokážu.

A tak jsem začal jednat. Pár dní jsem si toho chlápka pozorněji všímal. Takovej normální člen. Občas zašel na fotbal, potom na pivko. Doma potom bylo ticho, takže žena asi nebyla proti a asi jen těžko byla týraná. Tudy cesta nevedla. Až jsem musel zajít na ten fotbal.

Není to nic pro mě. Ofsajd jsem nikdy nepochopil a podle toho co někdy vidím v televizi, v tom plave i většina sudích. Jenže, náš týpek byl z jinýho těsta. Pravidelně se usadil za brankou domácího gólmana a hlasitým projevem ho deptal. Po poločase se sebral, zmizel na druhou stranu a nepřestal. Ten kluk mohl klidně vychytat nulu, ale jemu to nebylo dost. Možná si teď říkáte - to není možný. To by dostal po hubě. Jenže...

Tenhle fajnovka narost. Něco přes dva metry, přes stotřicet kilo živý váhy. Dlouho mi to vrtalo hlavou, ale pak jsem na to přišel. Ve starejch ročenkách místního fotbalového klubu jsem našel jeho jméno. Taky chytal. A né zrovna špatně. Lidi ho šacovali na reprezentaci, ale nakonec to dopadlo jinak. Výšku měl dobrou. Talent jako málokdo, ale byl nedožranej. Promiňte mi ten výraz, ale ten mám ze Švejka. A co si budeme povídat. Nejsem žádný fotbalovej trenér, ale Plánička asi přes metrák neměl. A tak ho vyhodili. Jestli právem, nebo